

VUI DƯỜNG NÀO KHI THIÊN HẠ BẢO TÔI: TA CÙNG TRẢY LÊN ĐỀN THÁNH CHÚA!

Ngày 6-12-1726, tại đan viện kín Cát-minh "Chúa Ba Ngôi" ở Munich (Đức Quốc) **nữ tu Anne-Josèphe de Jésus Lindmayr**, trút hơi thở cuối cùng, hưởng thọ 69 tuổi.

Trước khi vào tu, Chị Anne-Josèphe de Jésus đã nổi tiếng đạo đức, dưới tên gọi Marie-Anne. **Chị được đặc ân tiếp xúc với các Linh Hồn nơi Lửa Luyện Tội**, hay nói đúng hơn, các Linh Hồn hiện về xin Chị ăn chay, hãm mình đền tội, và cầu nguyện cho họ sớm được giải thoát khỏi nơi giam cầm, về hưởng tôn nhan Chúa. Xin trích dịch một đoạn trong Cuốn Nhật Ký của Chị.

Từ vài năm qua, con nhận dấu hiệu từ phía Các Đấng Linh Hồn bằng nhiều cách thức khác nhau, thể theo đà con tiến tới trong đàng nhân đức. Con luôn luôn xin Chúa đừng để chuyện này xảy vì sợ rằng quỉ dữ có thể xen vào và lừa gạt con chẳng. Cứ mỗi lần con

ngghi ngờ về điều gì, con khẩn khoản van xin THIÊN CHÚA trợ giúp. Con cũng kêu cầu Chúa đừng dẫn con đi trên các nẻo đường - xem ra khó hiểu đối với Cha Linh Hưởng - đồng thời trở nên nguy hiểm cho con.

Mối liên hệ chặt chẽ với Các Đấng Linh Hồn nơi Lửa Luyện Hình bắt đầu ngay sau khi thân phụ con qua đời. Một thiếu nữ tên **Marie Pecher** nhắn người nói với con rằng cô rất tin tưởng nơi con và ước ao hầu chuyện với con. Tuy nhiên, cô đang đau liệt giường nên không thể đến tận nhà gặp con.

Cho đến lúc ấy, con không có liên hệ thân tình nào với cô. Trước đó, con nghe nói cô muốn gặp con, nhưng bị thân mẫu cản ngăn vì bà mẹ sợ con lôi cuốn con gái bà vào con đường quá đạo đức hoặc vào đời sống tu dòng. Sau khi mẹ qua đời, cô Marie Pecher tiếp tục cuộc sống đức hạnh, đáng nêu gương cho các thiếu nữ đồng tuổi. Cô cũng đính hôn với chàng trai tên Hufnagel.

Con nhờ người cáo lỗi với cô Marie Pecher: con không thể đến thăm cô trước khi đám tang Ba con hoàn tất, nhưng con hứa sẽ đến thăm cô ngay trong tuần lễ ấy. Thế là vào thứ bảy ngày 25-11-1690, nhằm lễ thánh Catarina trinh nữ, con đích thân đến nhà thăm cô Marie Pecher. Cô thẳng thắn trò chuyện và xin con cầu cho cô được chết khi vẫn còn giữ mình trinh khiết. Ba hôm sau, ngày 28-11, sau khi thu xếp mọi chuyện phải làm và lãnh nhận đầy đủ các bí tích, cô Marie Pecher trút hơi thở cuối cùng.

Vừa nghe tin, con thật sự kinh hoàng. Tuy nhiên, con không bao giờ tưởng tượng được rằng, cô sẽ đến nhà con sau khi cô chết! Do đó, mặc dầu trông thấy nhiều dấu hiệu chứng tỏ sự hiện diện vô hình của cô, con vẫn không để ý, nên không đặc biệt cầu nguyện cho cô.

Vài hôm sau, nhằm ngày thứ sáu 1-12, lúc đang đọc Kinh Chiều trước ảnh Đức Mẹ trong phòng, con bỗng nghe tiếng nói lớn: "Hãy cầu nguyện cho em!" Con có cảm tưởng như nghe một bản thánh ca cầu hồn. Rồi cô quạt gió lạnh vào mặt con và kéo áo con. Sau đó, khi con cầm đèn dầu đi lại trong nhà, con như thấy một bóng người đi trước mặt con. Nhưng vì chưa có kinh nghiệm nào về chuyện Các Đấng Linh Hồn hiện về, con không hề nghĩ ngợi gì ráo trọi!

Phải đợi mãi đến ngày 8-12-1690, lễ Đức Mẹ Vô Nhiễm Nguyên Tội, con mới bắt đầu hiểu đầu đuôi mọi sự. Số là, vào các dịp lễ Đức Mẹ, con có thói quen thức dậy thật sớm và đi tham dự Thánh Lễ lúc 4 giờ hoặc 4 giờ rưỡi sáng. Một mình, con xách đèn dầu đến nhà thờ. Khi tới đường gọi là "Lối đi Các Cha dòng Cát-Minh" con bỗng trông thấy một người mặc áo trắng đi trước mặt con. Người này có vóc dáng giống như cô Marie Pecher. Rất may, con vẫn không nghi ngờ gì, nếu không chắc con sẽ sợ đến chết đi được! Bóng trắng cứ đi trước con, suốt trọn con đường dẫn đến nhà thờ các Cha dòng Tên. Tại đây, lúc con muốn giơ đèn xem tỏ mặt ai đi trước mình thì bóng trắng biến mất. Chỉ khi vào đến nhà thờ, lúc quì cầu nguyện, con mới hồi tâm lại và hiểu rằng: bóng trắng ấy không ai khác là Linh Hồn cô Marie Pecher!

Tối hôm ấy, con nghĩ về cô Marie Pecher với nhiều thương yêu triu mến. Khi quì gối cầu nguyện trước ảnh Đức Nữ Trinh Rất Thánh MARIA, con tha thiết thưa:

- Nếu quả thật vì vinh quang THIÊN CHÚA và vì phần rỗi của Linh Hồn, xin Linh Hồn hãy đến và cho biết danh tánh, hầu tránh cho con khỏi bị lầm lẫn.

Vậy là chính hôm ấy - đúng nửa đêm - một Linh Hồn xuất hiện. Con có cảm giác bị một người lấy ngón tay nóng như thiêu - giống mũi kim đốt trong lửa - đè lên chân con. Con đau đớn như thể chân con bị bỏng. Con liền chỗi dậy và đến quì trước bàn thờ. Ngay lúc ấy, THIÊN CHÚA đưa con vào trạng thái không còn làm chủ được, nhưng vẫn tỉnh táo. Tình trạng ấy diễn ra trong vòng ba tiếng đồng hồ. Con được chỉ cho xem thấy những gì còn thiếu sót nơi Linh Hồn cô Marie Pecher. Con cũng hiểu rằng, Linh Hồn này được gọi sống bậc đồng trinh, nhưng lại đính hôn. Đó là lý do khiến THIÊN CHÚA đưa Linh Hồn ra khỏi thế gian sớm như vậy. Bởi vì, Linh Hồn phải chết trong bậc đồng trinh. Con không bao giờ tưởng tượng rằng, bên kia thế giới, người ta lại tỏ ra khe khắt đến như thế! Không, không ai có thể hiểu điều ấy. Nhưng nhờ Linh Hồn giải thích rõ ràng con mới hiểu được. Nếu không, có lẽ con không thể nào tin những điều ấy.

Đúng thế. Con không hiểu sai. Chính bà mẹ cô Marie Pecher hiện về đêm hôm sau đã khẳng định những điều trên. Bà ta đốt chân con còn đau đớn hơn con gái bà nhiều. Con phải quì cầu nguyện bên cạnh bà suốt trong ba tiếng đồng hồ và ghi lại những gì còn thiếu sót nơi Linh Hồn bà.

Con được tỏ cho hiểu rằng, chính bà mẹ cô Marie Pecher cũng bị chết sớm chỉ vì đã làm mọi cách để ngăn cản con gái chọn đời sống tu dòng. Rồi cũng chính vì lý do đó mà bà phải chịu nhiều đau đớn trong Lửa Luyện Hình. Linh hồn còn cho con biết những lỗi bà phạm trong khi ăn uống quá độ, không biết kèm hãm tính mê ăn uống. Ngoài ra, lúc còn sống bà không thích làm việc bố thí nên bà nói với con rằng chồng bà sẽ gửi cho con ít tiền và xin con phân phát cho người nghèo trong vùng. Số tiền này đến tay con thật. Linh Hồn bà khiến con phải trả giá rất cao. Vì bà, con phải ăn chay phạt xác bằng bánh mì khô và nước lã. Bốn tuần lễ sau, con vẫn còn nhìn thấy vết cháy bỏng trên bàn chân con. Bởi vì, hình dạng bàn tay và ngón tay bà chạm trên chân con vẫn còn dấu rõ ràng. Càng được an ủi khi trông thấy hai Linh Hồn hiện về bao nhiêu, con càng phải trả giá cao cho hai Linh Hồn bấy nhiêu.

Khi con đèn bù tắt cả những gì còn thiếu sót nơi hai Linh Hồn, cả hai mẹ con hiện về trong phòng con một lần nữa. Đêm ấy là 13-12-1690, lễ kính thánh Luxia, trinh nữ tử đạo. Con nghe tiếng hát tuyệt diệu bản thánh ca trích từ Thánh Vịnh 122:

Vui mừng nào khi thiên hạ bảo tôi: "Ta cùng trẩy lên đền thánh Chúa!" Và giờ đây, Giêrusalem hỡi, cửa nội thành, ta đã dừng chân. Giêrusalem khác nào đô thị được xây nên một khối vẹn toàn. Từng chi tộc, chi tộc của Chúa, trẩy hội lên đền ở nơi đây, để danh Chúa, họ cùng xưng tụng, như lệnh đã truyền cho Israel. Cũng nơi đó đặt ngai xét xử, ngai vàng của vương triều Đavít. Hỡi nguyện chúc Giêrusalem được thái bình, rằng: "Chúc thân hữu của thành luôn thịnh đạt, tường trong lũy ngoài hằng yên ổn, lâu đài dinh thự mãi an ninh". Nghĩ tới anh em cùng là bạn hữu, tôi nói rằng: "Chúc thành đô an lạc". Nghĩ tới đền thánh Chúa, THIÊN CHÚA chúng ta thờ, tôi ước mong thành được hạnh phúc, hỡi thành đô.

Nghe tiếng hát, lòng con dâng lên một niềm vui khôn tả.

("Mes relations avec les Âmes du Purgatoire", Marie-Anne Lindmayr, Éditions Christiana, 1986, trang 28-31)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt